

BARVENÍ MÝDLA

Kromě možnosti zabarvení mýdlové hmoty samotnými tuky a dalšími účinnými látkami (přičemž přiznávám, že jsou případy, kdy je sporné, zda konkrétní přísada s sebou nese i pozitivní vliv na pokožku), kterým se věnuji v části [Vliv mýdlového receptu na barvu a vůni](#), se nabízí celá škála dalších, více či méně předvídatelných možností, jak barevně pracovat s mýdlovou hmotou.

K zabarvení mýdlové hmoty můžeme použít buď barviva nebo pigmenty. Pigmenty jsou drobné nerozpustné částice, které se v hmotě rozptýlí. Je třeba je nejprve potáhnout trochou tekutiny, dispergovat, na hustou jednolitou kašičku bez hrudek. Teprve poté je můžeme rozmíchat v mýdlové hmotě. Některé pigmenty lépe dispergují ve vodě, některé v oleji, použít se dá však také glycerin. V mýdlech je možné použít pigmenty hliněné, minerální a průmyslově vyráběné anorganické pigmenty, které jsou v kosmetické kvalitě k dostání pod souhrnným označením „oxidy“. Zda přírodní, nebo chemické, to si musí rozhodnout každý za sebe, v každém případě však bez těžkých kovů. Průmyslově vyráběné pigmenty provází tzv. technický list, příp. i atestace k používání v kosmetice. I přírodní pigmenty mívají atesty, např. mé oblíbené hlinky od *Ocres de France* k použití v zemědělství (krmiva, osiva) a textilním průmyslu (barvení látek).

Mýdla barvená hlinkami *Ocres de France*:

zleva doprava: „Barva růže“, hlinky a kaolín, Ame, V/2014. „Svatojánský oheň“, hlinky, Ame, VI/2014.

Barviva jsou látky rozpustné ve vodě nebo v oleji. K dostání jsou kosmetická barviva tekutá nebo prášková. Barviva v mýdle často způsobují jeho „krvácení“, obarvují jak mýdlovou pěnu, tak i vodu. Jedná se přitom o barviva rozpustná ve vodě, jako jsou např. všechna potravinová barviva. Navíc potravinová barviva s výjimkou spektra žlutá-oranžová-červená-hnědá často produkují odlišně zbarvená mýdla. Zapisujte si proto, se kterým barvivem (komerční značka i chemický název) jste v jakém dávkování dosáhli jakých výsledků. Doporučuji také testovací minišarži.

Osobně mýdla nerada bělím oxidem titaničitým, optika mě příliš neoslovuje. Podle krystalické mřížky se tento bílý prášek (pozor na vdechnutí) před vmícháním do mýdlové hmoty potahuje a disperguje buď ve vodě (anatas), nebo v oleji (rutil). Oxid titaničitý zajistí podle barvy použitých tuků hodně světlou až zcela bílou, avšak zcela neprůsvitnou optiku a pomáhá k docílení studených barevných tónů, např. růžové. Mnohem méně výrazný bělící efekt než oxid titaničitý mají oxid zinečnatý (při mém jediném pokusu se během odmyváání mýdla se z oxidu zinečnatého tvořily žmolečky) nebo čistý kaolín.

zleva doprava: „Café au lait“, káva, kakao, skořice, oxid titaničitý, Ame, V/2014. „Růže v trní“, hlinky, oxid titaničitý, růžový prach, Ame, IX/2013.

Zajímavého třpytivého efektu bez ztráty translucenčnosti se docílí čistou slídou.

zleva doprava: „Noc Valpuržina“, hlinky a slída, Ame, IV/2014. „Druhé zimní“, slída, hlinky, indigo, Ame, XII/2018.

ROSTLINNÁ BARVIVA, MACERÁTY

K barvení mýdel se s velkou oblibou používají rostlinná barviva. Některá se dostanou v práškové formě, většinu si však musí vyrobit mydlář sám. Část surovin je snadno dostupná (např. paprika, kari), některé dostanete pouze ve specializovaných internetových obchodech (např. kořen kamejníku barvířského). Na tomto místě se budu dále věnovat pouze těm rostlinným barvivům, které do mýdel nepřidáváme kvůli jejich kosmetickému účinku, tyto druhé najdete v části [Vliv mýdlového receptu na barvu a vůni](#). nevýhodou rostlinných barviv je, že jejich zabarvení nemůže zůstat stabilní v silně zásaditém prostředí, jaké je čerstvé mýdlo.

Rostlinná barviva v práškové formě se snadno zpracovávají, spektrum jejich nabídky je však značně omezené.